

A Hortobágy

Nagyiván, te vagy a kapuja, te vagy a széle és a kezdete eme nagy pusztának,
rónaságnak,
Melynek neve Hortobágy, és olyan szép, mint a benne lévő délibáb.
Templomod tornyából messzire ellátni, gondolja az ember, nem lakik ott senki,
De, ha közelebb mégy, akkor már láthatod, milyen nyüzsgő az élet e földön és a fölött.
Itt tündököl a fehér tündérrózsa, amott a békatutaj,
Színessé teszi a tájat a vízi rucaüröm és a boglárkafaj.
Sziki őszirózsák, sóvirágok nyílnak, sziki kocsord mellett sétálnak a darvak.
A nádhoz közel ugartyúk szalad, a kék égen szárnyal a híres rétisas.
Kékvércsék, fürjek díszítik a tájat, kerecsensólymok ürgékre vadásznak.
A messzi távolban marhák legelgetnek, tőlük nem messze ménest terelgetnek.
Emitt a nád mellett birkanyáj legel, pásztorja botjára támaszkodik, pulija éberem figyel.
Az idő gyorsan telik, már dél körül jár, a nap szekere a horizonton áll.
Csend van, néha a kolomp hangja szól, és Nagyiván felől jó a déli harangszó.
A templom felett golyák keringenek, nem messze a nyájtól lepkék kergetőznek.
Kora délután van vihar, közeledik, a táj mindenhol elsötétedik.
A látvány nagyon félelmetes, a Hortobágy testéből nőnek sötétlő fellegek.
Egyre közelebb jön, már a nyáj fölé ér, nincs hová bújni, mindenkit utolér.
Összeáll a nyáj, mellettük bojtára, subája takarja, mellette kutyája.
Leccap a fergeteg, villámok cikáznak, mennydörög az ég, vége a világnak.
Felsőhajt a szik, jaj de jó, hogy esik, szomjajtam eleget, ihatok reggelig.
Elvonul a vihar, újra süt a nap, a birkák bundája hamar megszárad.
Jókedvű a bojtár, furulyázik szépen, hűséges kutyája őt hallgatja éppen.
Késő délután van, ideje indulni, még alkonyat előtt az aklokhoz elérni.
Elindul a nyáj, néha meg-megáll, gyerünk gyerekek, szól a juhászbojtár.
Gémeskút vizéből megitatja nyáját, majd tüzet rak, hogy megsüsse házi szalonnáját.
Kutyája figyel, mit kap az őrzésért, két lábra állva esdekel a szalonna bőréért.
Vacsora után pipáját tömködi, jókedvűen szívja, füstjét eregeti.
A parázs mellé subáját teríti, hanyatt fekszik rajta, a csillagokat nézi.
Kutyája most kezd csak igazán ugatni, hallgass már jó kutyám, szeretnék aludni.
Az éjszaka a fátylát e táj fölé borítja, lámpását gyújtogatja a szentjánosbogárka.
Meggpihen a jószág, lepihen az ember, nem messze tőlük vén tücsök ciripel.
A közelben békák kuruttyolnak, fent a magas égen csillagok ragyognak.
A telihold fényét a Hortobágyra szórja, Nagyiván felől szépen szól a nóta.
Éjfél körül elhalkul az ének, a Hortobágy kapujában nyugovóra térnek.